

פרשת אמור

התקופה: 6:53
התאריך: 8:04
השעה: 8:37

חייב להוקיר ולכבד את לומדי התורה שעליהם עומד העולם

וידבר משה אל בני ישראל אמור ואמרת, כוונת הפסוק "אמור ואמרת" היינו שהתורה מצווה את אביו של הילד הכהן ללמדו דיני טומאה וטהרה כדי שידע להזהר לא להיטמאות למת וכן להפרישו בפועל מטומאת מת וכן כל יהודי מחויב ללמוד תורה לדעת מה מותר ומה אסור ובעיקר משום שמצוות לימד תורה גם לא למעשה אלא לשם לימוד בלבד עולה על כל המצוות כמובא מסכת מועד קטן (דף ט' עמוד ב'): "כתיב (משלי ג'): "יקרה היא מפנינים וכל חפצך לא ישוּוּ בה, - שאפילו חפצי שמים (מצוות) לא ישוו בה!" שום מצווה לא משתווה ללימוד תורה במסכת מגילה (דף ט"ז עמוד ב') מובאים דברי חז"ל הקדושים

"אמר רב יוסף: גדול תלמוד תורה יותר מהצלת נפשות. וכן מובא שם, גדול תלמוד תורה יותר מבניין בית המקדש, **וכן מובא שם גדול תלמוד תורה יותר מכבוד אב ואם,** שכל אותן שנים שהיה יעקב אבינו בבית עבר שלמד תורה בבית עבר בשיבה לא נענש על שלא עסק בכבוד אב ואם."

כתב הרמב"ם בהלכות תלמוד תורה (בהקדמה) שבהלכות תלמוד תורה יש שתי מצוות עשה: (א) ללמוד תורה. (ב) לכבד מלמדיה ויודעיה. **ושם (פרק א') כתב הרמב"ם הלכה ח' -** "כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו בין בעל יסורין, בין בחור בין שהיה זקן גדול שתשש כחו, אפילו היה עני המתפרנס על הצדקה ומחור על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר: "והגית בו יומם ולילה". כתב בהלכה י' - "עד אימתו חייב ללמוד תורה? עד יום מותו, "

וכך פסק מרן השולחן ערוך (בהלכות תלמוד תורה, חיו"ד סימן רמ"ו הלכה א')

וכותב שו"ע שם "ומי שא"א לו ללמוד, מפני שאינו יודע כלל ללמוד או מפני הטרדות שיש לו, יספיק לאחרים הלומדים".

"מוסיף הרמ"א: ותחשב לו כאילו לומד בעצמו (טור). ויכול אדם להתנות עם חברו שהוא יעסוק בתורה והוא ימציא לו פרנסה ויחלוק עמו השכר, אבל אם כבר עסק בתורה אינו יכול למכור חלקו

במסכת נדרים כתוב (דף ל"ב): "אמר ר' אליעזר: גדולה תורה - שאלמלא תורה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר: אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיי". היינו שאם לא יעסקו בתורה אפילו רגע אחד באיזה שהוא מקום בעולם העולם יהפוך לתהו ובוהו הי"י לכן העולם הוא ככדור בזמן שפה לילה בדרום אמריקה עדין יום כך שכל הזמן לומדים תורה

כתוב במסכת מכות (דף י"ז): "א"ר יהושע בן לוי, דרש (תהלים קכ"ב) "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלם", מי גרם לרגלנו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלם - שהיו עוסקים בתורה."

מובא במדרש ויקרא רבה (פרשת קדושים פרשה כ"ה, א'), **אמר ר' יודן ברך הוא למשה, אמור לישראל: בני עסקו בתורה, ואין אתם מתייראים משום אומה"**

מובא בראשית רבה (פרשת תולדות פרשה ס"ה): "הקול קול יעקב", א"ר ברכיה בשעה שיעקב מרכין בקולו ידי עשו שולטות, דכתיב (שמות ט"ז): "וילוונו כל העדה" "ויבא עמלק", ובשעה שהוא מצפצף בקולו אין הידיים ידי עשו, אין ידי עשו שולטות.

מובא במדרש תהלים (מזמור י"ב): אדרינוס שחיק עצמות שאל: **באיזה זכות אומה זו עמדה?** אמרו לו יש בהם חסידים, **ויש בהם צדיקים שעמלים בתורה ועוסקין במצוות, מיד גזר והטיל מזה גמסאות על הארץ, כיון שנתנו עליהם העול הזה, חדלו מלעסוק בתורה,** "אפילו הגויים ידעו שכוחם לשרוד לאורך כל הדורות הוא מכח התורה ולא מכוחם הפיזי אלא כוחנו הוא בזכות הצדיקים ולומדי התורה,

במדרש ויקרא רבה (פרשת בחוקותי פרשה ל"ה): מובא "תני בשם ר' אלעזר: הסייף והספר ניתנו מכורכין (כרוכים אחד בשני מן השמים, אמר להם הקדוש ברוך הוא: אם שמרתם מה שכתוב בספר זה הרי אתם ניצולים מן הסייף, ואם לאו - סוף שהוא הורג אתכם."

וכן מובא בספרי (דברים פרשת עקב פיסקא מ').
"ציון במשפט תפדה ושיבה בצדקה" (ישעיה א', כ"ז) - בספר סללי אורות (עמ' שס"ח) מובא שרבי יוסף חיים זוננפלד רבה של ים מצא רמז נפלא בפסוק זה "ציון במשפט תפדה" (1076) - בגימטריה "תלמוד ירושלמי" (1076),

"ושביה בצדקה" (524) - בגימטריה "תלמוד בבלי" (524), ללמדך, שרק בקיום שני התלמודים תפדה ציון מיד הגויים, ולא בחיל ובכוח.

הגמרא ביומא שואלת פעם וכתוב ועשו ארון עצי שיטים (הארון רומז לת"ח) לשון רבים ופעם כתוב ועשית לשון יחיד אומרת הגמרא מכאן שבני עירו של ת"ח מצויים לעשות לו מלאכתו

במסכת סנהדרין [דף צח] מובא כל מי שאומר מה מועילים לנו לומדי התורה שהרי הם לומדים ושונים לעצמם הרי זה נקרא אפיקורס ח"ו כיון שעל לומדי התורה העולם עומד ואם דקה אחת לא יעסקו בתורה לא יהיה קיום לעולם. כל קיום העולם הוא רק מכח לומדי התורה

מסופר בספר "אורות של תשובה" במלחמת יום הכיפורים, הצבא הסורי שועט במהירות ותופס שליטה ברמת הגולן, אביגדור קהלני מספר שהכוח שלו עמד לבד עם שלושה טנקים מול מאה וחמישים (!) טנקים סוריים. תוצאות הקרב נראות צפויות מראש, מדינות ערב מתברברות על מה שנראה כמו "הסוף של ישראל", אך לפתע קורה נס: הטנקים הסורים נעצרים בקו הטילים של ישראל (גשר בנות יעקב) והסורים משאירים בשטח תשע מאות (!) טנקים ונמלטים. בחיפוש שנגשו אחר כך התגלו בגדים אזרחיים איתם התכוונו להיכנס לערים בישראל ולחטוף אזרחים, נשים וילדים. מה קרה שם? מדוע הטנקים הסורים עצרו כאשר כבר היו בדרך להשלים את כיבוש רמת הגולן? בשנת 1973 למנינם הופיע בעיתון בריטי דיווח אודות קטע מתחקיר שערך המוסד ובו נשאל מפקד דיוויזיה 9 הסורית מדוע הם נעצרו על קו הטילים והשיב: "אני רוצה לראות אותך חוצה את קו הטילים כשאתה רואה לפניך שורה של מלאכים ויד לבנה בשמים שמסמנת לך לעצור- אתה היית ממשיך? אני עצרתי!"

סיפר יהודי שביקר במצרים לפני מספר שנים סיפר כי בעת שישב בבית קפה ניגש אליו בעל המקום וסיפר לו "אני לחמתי נגדכם במבצע קדש במדבר, היתערנו עליכם, הייתם מעטים ואנחנו רבים, אך לפתע הייתה סופת רוחות והעפר נפל מן השמים, נפלנו כולנו פגרים מתים, אני ניצול, אני נשארתי יחידי בפלוגה". אלוף משנה אורי בן ארי, מח"ט חטיבה 7, כתב בספרו "נוע נוע סוף": "כמעט בלי פקודות, תוך 3 ימים, הגענו חמש עשרה קילומטרים מקו התעלה, המצרים השאירו נעליים וברחו..."

מלחמת לבנון השנייה, אחד מחבריי לחם בדרום לבנון ביחידה שרוב הלוחמים שלה הם תלמידי ישיבות. בוקר אחד עצרו להניח תפילין ואפילו הצליחו לשכנע את אחד מחברייהם, שלא הניח תפילין מימיו, להצטרף אליהם. לאחר מכן המשיכו להתקדם וחצו שדה גדול. כאשר הגיעו לקצהו השני של השדה החל עדר פרות לחצות את אותו שדה, אך מיד עלו הפרות על מוקש שהתפוצץ בעוצמה. אז הבינו החיילים שהם חצו שדה מוקשים לא מסומן ורק בנס איש לא נפגע.

זמן קצר אחר כך נפתחה לעברם אש כבדה מצד המחבלים. ארבע קליעים חלפו ליד אותו לוחם שהניח תפילין בפעם הראשונה בחייו ועשו לו ארבע שריטות בדיוק במקום בו מניחים תפילין, ארבע שריטות כנגד ארבע פרשיות שבתפילין, שריטות שלא גרמו לפציעה קשה אבל היו סימן לאותו לוחם, סימן שגרם לו להודות לאחר מכן כי הדבר שהציל את חייו אלו התפילין שהניח באותו בוקר בפעם הראשונה בחייו.

מספר בספר שער האמונה במלחמת ששת הימים, באחד הקרבות על הירדן, סטה מהדרך טנק אחד של צה"ל ואיבד את הקשר עם יחידתו. הוא ניסה למצוא את יחידתו, אבל לשווא. לפתע צץ מבונקר אחד טנק ירדני מדגם "פטון", העולה על הטנק הישראלי בגודלו ובאיכותו. מפקד הטנק שלנו היה אובד עצות, מה לעשות בשעה כזאת, כי במקרה שהיה מתפתח ביניהם קרב, ברור שהניצחון יהיה בידי הטנק הירדני, אבל להתעתו הגדולה של מפקד הטנק עבר על פניו הטנק הירדני ולא ירה בו, כנראה שהוא הוכה בסנוורים ולא ראה אותו, אז סיבב הטנק שלנו את הצריח שלו וירה כמה פגזים לעבר הטנק הירדני והשמיד אותו לגמרי, ואחר המשיך בחיפושים אחר יחידתו. אבל בנוסעו הלאה פגש בחמשה טנקים ירדנים, אז היה ברור למפקד שהוא אבוד, ולא היתה לו ברירה רק לחכות לרגע למותו בקוצר רוח. אבל הפתעתו היתה גדולה מאוד כשראה שכולם חולפים על פניו בלי לירות בו, אז העמיד את עצמו בסכנה, והתחיל לירות בהם וחסיל את כולם, ובעוד הוא עומד ומשתומם על הנס הגדול שקרה לו, הגיעה יחידתו למקום שהוא נמצא שם, וכשהם ראו את המראה הגדול הזה אז כולם ביחד הודו לקב"ה על הנס הגדול שעשה. (מפי ה' מנחם הלוי) ע"כ הציטוטים לקוחים בעיקר מהרב בניזרי מהקונטרס תורתו אומנותו)

שבת שלום ומבורך

בזכות לימוד תורה מתוך צער המערה התעלה מאד

[שבת לג, ב]. על הקשר התורני המיוחד שבין רשב"י לבין חותנו רבי פנחס בן יאיר, ניתן ללמוד מהסיפור הבא: כאשר יצא רבי שמעון מהמערה שהתחבא בה מפני השלטון הרומאי, שמע רבי פנחס בן יאיר, ויצא לקראתו. ראה רבי פנחס שגופו מלא סדקים מפאת החול שישב בו שלוש עשרה שנה, ובכה ואמר: אוי לי שראיתך בכך. אמר לו רשב"י: אשרך שראיתני בכך, שאילמלי לא ראיתני בכך, לא מצאת בי כך. ומבארת הגמרא, מהו כך שמצא בו? שמתחילה [קודם המערה] כשהיה רשב"י מקשה קושיא, היה רבי פנחס בן יאיר מתרץ לו תריסר תירוצים, ולאחר שיצא מהמערה כשהיה רבי פנחס בן יאיר מקשה קושיא, היה רשב"י מתרץ לו עשרים וארבעה תירוצים [שבת לג, ב].

הרשב"י מחיה מתים

רשב"י משום הכרת הטוב לעיר טבריה שרפאה אותו מפצעיו על ידי חמי טבריה שאל את אנשי טבריה מה אתם רוצים שאגמול לכם טובה אמרו לו שיטתה את טבריה מטומאת המתים כיון שיש הרבה ספקות אימה יש מתים ולכן הכוהנים מסיפק לא יכולים לעבור. נטל תורמוסים, והיה קוצצן ומשליכן, ובכל מקום שהיה בו מת, היה המת צף ועולה באורח נס. ראה אותו כותי אחד ואמר: לו אני הולך ומשחך באותו סב יהודי? נטל נס. טמן אותו במקום שכבר טיהר רבי שמעון, בא לפניו ושאל אותו: לא טיהרת כבר אתר פלוני? צפה רבי שמעון ברוח הקודש שהכותי הוא זה שהניח שם את גופת המת, ואמר: גוזר אני על העליונים שירדו ועל התחתונים שיעלו. וכן היה, המת קם לתחיה והכותי נקבר באותו מקום [ירושלמי שביעית ט, א];

פוקד עקרות

מעשה באשה אחת בצידין ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה. באו אצל ר' שמעון בן יוחאי, ואמרו לו שרוצים הם להתגרש זה מזה. אמר להם: חייכם, כשם שנודוונתם זה לזה במאכל ובמשתה, כך אין אתם פורשים אלא מתוך מאכל ומשתה. הלכו בדרכיו ועשו לעצמם יום טוב, ועשו סעודה גדולה, ושיכרה האשה את בעלה יותר מדי. כיון שנתיישה דעתו עליו, אמר לה: בתי, ראי לא חפץ טוב שיש לי בבית וטלי אותו ולכי לבית אביך. מה עשתה? כשנרדם רמזה לעבדיה ולשפחותיה, ואמרה להם: שאוהו במיטה וקחו אותו והוליכוהו לבית אבא. בחצות, כאשר פגה השפעת היין, ננער האיש משנתו, ואמר לה: בתי היכן אני נתון? אמרה לו: בבית אבי. אמר לה: מה לי לבית אביך? אמרה לו: לא כך אמרת לי בערב, כל חפץ טוב שיש בביתי שלי אותו ולכי לבית אביך? אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך. הלכו לה אצל רבי שמעון בן יוחאי, ועמד והתפלל עליהם ונפקדו. ללמדך, מה הקדוש ברוך הוא פוקד עקרות, אף צדיקים פוקדים עקרות! [שיר השירים רבה יגילה ונשמחה אות ב]. 'מימי לא עלתה קללת חברי למטתי' – כלומר, שמעולם לא הסתיים היום והוא עודנו כועס על עוול שעשה לו מישחו [כלה רבתי פרק ג].

מגו ומציל מריעדת אדמה

וכשיצא הרעש (רעידת אדמה) על הארץ, באו כל הישמעאלים וערלים שבאותו המקום לזה בנין של רשב"י ז"ל, והדלת היה סגור. וצעקו כולם כאן פתחו את פיהם: 'ר' שמעון ר' שמעון, מאחר שאתה אדם גדול בעולם וחשוב, וגם שמענו מפי אבותינו מחשיבותך וגם בעינינו אתה חשוב, פתח פתחך! ומיד נפתחה הדלת מאליו והלכו כולם לפניו. וגם הבתים שלהם ונשיהם ניצלו ולא היה להם היזק כלל, ועכשיו הוא חשוב בעיניהם מאד ביותר... גם כשהיה רעש שנה ו' כסליו, ברחו כולם, היהודים וערלים וישמעאלים, לבנין של רשב"י ז"ל ככפעם הראשונה. וכשבאו קרוב לשם ראו כולם שהבנין כולו הגביה והתנשא את עצמו למעלה, וקפץ באויר כמו אדם, מלמטה למעלה ומלמעלה למטה. וכיפה מלמעלה של זה הבנין נתחלקה לשני חלקים, לחצאין, והיתה פתוחה לשנים. כיון שראו זאת נפלה חרדה גדולה עליהם ונתחלחלו מאוד, ופתחו כולם וצעקו: 'ר' שמעון ר' שמעון, אם הבנין שלך כך הוא, מה יהיה סופנו עמנו? וזה היה יותר מחצי שעה ואחר כך שקטה הארץ, שקט הרעש ועמד הבנין על מקומו. והכיפה של מעלה שנתחלקה לשני חלקים, נתחברה יחדיו כבראשונה, ולא היה להם היזק כלל. והאנשים אשר באו לשם ראו הנס הגדול בזה הבנין, בחוץ ובפנים, אם יש איזה סימן או איזה חריץ בבנין, ולא נמצא כלל שום סימן או סדק בחומה שהיתה כבמראה הראשונה. גם כ"ב"ה ניסן היה רעש שלישי ולא היה שום היזק, ואני הייתי באותו זמן בעיר יוסף" [איגרת ר' יוסף סופר מצפת]

מחיה מתים גם לאחר פטירתו

בשבת קודש בשנת תרפ"ג, אחר תפילת מוסף, נשמע רעש גדול בבנין קבר הרשב"י, ילד אחד שנדרה אמו לעשת לו 'חלאקה' כמנהג המקובל, אחזתו מחלת החולירע רח"ל ושבק חיים. הילד היה מונח באחד החדרים הבנויים למעלה בבנין, וציוו הרופאים לעשות הסגר על כל אנשי החצר למספר ימים, מחשש שנדבקו ממנו. מיד התחילו אנשים רבים לברוח מהחצר, אך שוטרי הממשלה סגרו החצר ואין יוצא ואין בא. מכל פינה נשמעו קולות ובכיות, ועל כולן נשמע קול יללת אם הילד המת, אשר בנה הראשון והיחיד איננו, ונהפכה משחתה לתנוה, והילד שובק על הארץ ירוק ונה. והנה פתאום קמה אם הילד וחגרה מותניה, ולקחה ילדה המת על ידה, וירדה ליד הציון והניחתה לילדה בסמוך לציון, ובקול מר זעקה 'אוי צדיק ר' שמעון, הנני אמתך באתי כאן לכבודך לגלח את בני יחיד אשר נתן לי ה' בכותך, וקיימתני את נדרי, ואתמול הביאותי חי, ועשיתני לו תגלחת בשירים ובזמרה... ועתה איך אסע ומאס בלי ילדי, וקביותה יהיו נשמעות על כל החצר הקדושה ולב מי לא נאס כמים. ואח"כ בכה ואמרה: 'צדיק צדיק, הנני מניחתו לפניך כמו שהוא, אנא ממך אל תביישני ואל תחזיר פני ריקם, ותחזירו לפני חי ובריא כמו שהביאותי אתמול לפניך, ויתקדש שם שמים ושמן בעולם, וידעו כי יש ה' וצדיקים שופטים בארץ'. ולסגולה סגרו הדלת של הציון, ולא נשאר רק הילד. כעבור ארבעה ימים,

הקול נשמע – צעקת הילד לאמו, והחכם פתח הדלת לפניה והנה הילד קם על רגליו וצעק 'אמא תני לי מעט מים כי צמא אני', ונתנו לו מים, ונעשה שם רעש גדול מתחית הילד המת, וכל הקהל באו לראות את הילד החי, וגם הרופאים התאספו שמה ובדקו את הילד, והודו שזהו מעשה נסים, תחיית המתים ע"י התנא רשב"י, וכל הקהל ברכו ברכת מחיה המתים.

רשב"י שלח הכסף לצדקה

היה יהודי בשם ר' יוסף טנוי זצ"ל, אשר עובד בשיבתנו "פורת יוסף" כמחלק כוס תה וקפה לרבני הישיבה ולאברכים, ותמיד שרתחו המים או שהיתו על הפסקה של רבע שעה, היה קורא בזוהר הקדוש. וכך בכל שנה היה מסיים את הזוהר ב"ג בעומר, ועושה סעודה גדולה בביתו לעשרה תלמידי חכמים ומכבדם לאין שיעור, ובסוף הסעודה היה נותן לכל תלמיד חכם מעטפה עם סכום כסף נכבד באומרו: "זה לכבוד רבי שמעון בר יוחאי". והנה שנה אחת, מצבו הכספי היה קשה מאוד, ואמר לאשתו כנראה השנה לא יוכל לעשות סעודת הסיהים כי אין כסף, והיה מצטער על כך מאוד. והנה, שלושה ימים לפני ל"ג בעומר חלם שבא אליו תנא רבי שמעון בר יוחאי ואמר לו: "אני רוצה שתעשה הסעודה כרגיל כבכל שנה, ושתתן מעטפה לתלמידי חכמים כבכל שנה, ואני יודע שמצדך קשה, לכן תראה בעיניך ששמת לך סכום כסף בכיס חולצתך, ותלך בבוקר ותקנה כל מה שצריך, וכל הזמן ישאר אותו סכום בחולצה, רק אל תספר לשום אדם על זה, כי כשתספר ילך הברכה". ועוד אמר לו הרשב"י: "יקח עשר מעטפות ושים בצד כהרגלך, ותמיד ישאר אותו סכום בחולצה". הוא קם בבוקר והנה החלום אמיתי – הוא מצא כסף בחולצה ולא ספר אותו, מיד הלך לשוק וקנה בשפע והוא משלם ותמיד בחולצה עם אותו כסף. חזר לביתו לקח עשר מעטפות, מלא אותן בסכום הגון וסגר אותן. בינתיים באה אשתו ואמרה לו: "אני רוצה לדעת מהיכן יש לו כסף אחרי שאמרת שהשנה אתה לא עושה סעודה". מרוב הפצרות סיפר לה המעשה. ומיד אחרי שסיפר הלך לקנות משהו – קנה מה שרצה אבל הכסף נגמר. בכל אופן עשה סעודה כיד המלך, ואני הייתי באותה סעודה וקבלתי מעטפה, והמסובים הרגישו קדושה הן באוכל והן בשתייה בזכות הרשב"י זיע"א.

תרמו לצדקה את שכר העורף זון שהרשב"י ורבי מאיר יושעים ונושעו
בזמן מלחמת העולם השנייה הונהג במרוקו משטר חירום. המושל הכריז בהודעה רשמית תקיפה בכל רחבי המדינה שמי שיש בידו עורות ומוצרי עור חייב לדווח על כך מְיָדִית לשלטונות. אימת השלטון נפלה על כל התושבים ואיש לא העז לחשוב להעלים עורות ואף לא בכמות קטנה. אך היו שני יהודים, ר' יצחק אוחנה ושותפו ר' שלמה, שהיה להם מחסן גדול של עורות במרכז המסחרי של מקנס, זה לא שהם ניסו להתחכם ולהעלים עורות מהממשל, אלא ששניהם היו שקועים בתורה הקדושה, וכלל לא ידעו על הגזירה החדשה. מהר מאוד נודע למושל על המחסן מלא העורות שעל קיומו לא דווח. המחסן וכל תכולתו הוחרמו מיד, ועל ראשיהם של ר' יצחק ור' שלמה ריחף גזר דין קשה של קנס גדול ומאסר ממושך, ואולי אף עונש מוות. כאשר ר' יצחק שמע על כך שהוא ושותפו מואשמים בעוון כה חמור הוא מיד הלך אל ביתו של חברו ר' שלמה כדי לחזקו ולעודדו, הוא נכנס לבית שהיה אפוף באווירת נכאים, ואימה ופחד אפפו את כל הנוכחים, וכשחיוך על פניו המאירות אמר ר' יצחק לכל הנוכחים: מה אתם עצובים? הלא הקב"ה הוא כל יכול, והצדיקים מליצי יושר בעדנו, ומה לנו כי נדאג? דבריו חדרו ללב המאזינים ורוח חדשה היתה בהם. ר' שלמה אמר: עלינו לשכור פרקליט מעולה שיוכל לחלץ אותנו מהפח הנורא הזה שנפלו אליו. ר' יצחק הסכים עם דברי חברו ושאל: איזה סכום אתה מוכן להשקיע על פרקליט שימליץ טוב בעדנו? ר' שלמה נקב בסכום גדול, ור' יצחק התלהב ואמר: מצוין! יש לי שני פרקליטים מצוינים שייאותו לדבר בעדנו, ויוציאו צדקתינו לאור, הבה נשקיע את הסכום שאמרת בצדקה לעילוי נשמות התנאים רבי שמעון בר יוחאי ורבי מאיר בעל הנס, והם יהיו הסגנונים שלנו! את הכסף נחלק לעניים לכבוד שבת קודש, וכך גם השבת תסגור עלינו! רבי שלמה נרתע לאחור, ללא ספק, הוא יודע ומבין את חשיבות הצדקה, אף עתה הוא חש צורך נואש בשתדלנים מומחים, שייסיעו לו לטעון טענות ניצחות. כל עתידו מונח כעת על כף המאזניים, אך ר' יצחק שותפו אינו חוזר בו, הצדקה היא השתדלות וההשתדלות הטובה ביותר, וזכותם של התנאים הקדושים יוכלו להשיע יותר מהפרקליטים הטובים ביותר שיש! כשראה ר' שלמה את נחישות לבו של ר' יצחק הסכים לדבריו, ויחד הלכו השותפים הצדיקים וחילקו את הכסף לעניים לכבוד שבת קודש. בלילה חלם ר' יצחק חלום, והנה הוא מצוי בתוך העיר, ואנשים סביבו רצים אצים נרגשים אל בית הכנסת. מה קרה? מה פשר ההתרגשות הגדולה? הוא שואל. התנאים הקדושים ר' מאיר ור' שמעון נמצאים כאן בבית הכנסת! אומרים העוברים והשבים.

ר' יצחק משתוקק אף הוא לראותם, הוא ממחר לבית הכנסת, שם יושבים התנאים 'במזרח', וביניהם מקום פנוי. לתדהמת כל הנוכחים רומזים התנאים הקדושים לר' יצחק שיבוא לשבת ביניהם במקום הפנוי, תוך כדי שהם אומרים לכל הנוכחים: אנחנו מליצי היושר שלו! הקיץ ר' יצחק משנתו בשמחה גדולה, וציפה לישועה. ר' יצחק פנה עם שותפו למושל העיר בתקווה שיתרחש להם נס. המושל הקשיב לדבריהם, אך לא הסכים לוותר כמלא נימה מהעונש הכבד. "מעשיכם חמורים ביותר", הוא אמר, "איש לא העז לעשות כן לפניכם. הסחורה שהוחרמה לא תוחזר, כנס כבד וישת עליכם ורוב הסיכויים שגם תשבו במאסר ארוך וקשה. ר' שלמה יצא מהמושל אבל חפוי ראש, אך ר' יצחק רק התחזק בבטחונו בה' יתברך. הוא אמר לשותפו: בטוח אני שה' יעזור לנו שלא נשב בבית הסוהר, ולא נצטרך לשלם קנס, ואפילו הסחורה שהוחרמה תוחזר לנו! הוא קנה דג גדול לכבוד שבת. השבת עברה עליו בשמחה עצומה מתוך אמונה ובטחון שהקב"ה יעשה לו נס בזכות ר' שמעון ור' מאיר התנאים הקדושים, ולא היה כמותו שמח ומאושר בעולם. ביום ראשון, בלא כל סיבה, המושל ביטל את עונש המאסר, וויתר על הקנס, ואף מסר להם את מפתחות המחסן שלהם שישחררו בעזרת כאוות נפשם.

כ"ק מרן מהר"ש [מבעלזא] אמר פעם בסעודת ל"ג בעומר, שזהו פלא שהמעשה דרבי שמעון בן יוחאי נמצא במסכת שבת בדף ל"ג. הוסיף על זה הרב מקאמינקא, שזהו פלא שעד דף ל"ג במסכת שבת נמצאות בש"ס מימרות בשם רבי שמעון בן יוחאי, ובדף ל"ג הנוכר, מעשה דרבי שמעון בן יוחאי הוא המימרא ה"ל: "**אדמור"י** וצדף] אחת השנים ישב בהר"ק מרן ה"שר שלום" זיע"א מבעלזא בעריכת השולחן ביום ל"ג בעומר, ובתוך דבריו אמר כי יום ל"ג בעומר הוא יום גדול.. כמו כיפור

[א] בחזרת השליח ציבור יהיו הקהל שותקים ומכוונים לברכות שמברך השליח ציבור ולענות אמן, ואם אין תשעה בני אדם מכוונים לברכותיו קרוב להיות ברכותיו לבטלה, והחזן צריך להקפיד לומר את כל החזרה בקול ולא מספיק לומר רק את חתימת הברכה בקול, ושליח ציבור שקולו נמוך ויש אומדא וזקה דודאי הרחוקים היושבים בפינת הכנסת לא שמעו קולו כראוי ואסור למנות שליח ציבור כזה וצריך הבי"ד להעבירו [ה"ע-שליח ציבור צריך לכוון בתפילה ולכוון להוציא הציבור ידי חובה בכל תפילה זוהר ובקדושה למי שמתפלל]: [ב] טעם של החזרה על פי הפשט להוציא מי שאינו בקי, אבל על פי הסוד הטעם לחזרה הוא משום שעושה תיקונים גדולים בשמים, לכך אין לבטל חזרה כלל אלא רק בשעת הדחק שלא נשאר זמן, או שהם עשרה בצמצום וברור לו שיש בהם אנשים המונים שאין נותנים לבם לחזרה, ואפילו לא אמנים לא יתנו לב לענות, דאז כל כהאי גוונא יתפלל השליח ציבור שלשה ראשונות בקול רם עם הציבור כשהם מתפללים בלחש, כדי שיאמר קדושת נקדישך ונעריצך, ואחר חתימת אתה קדוש גם השליח ציבור יסיים התפלה בלחש [ה"ע-ג] גם במקום שיש ספק אם יש תשעה מכוונים ועונים אמן עדיף חזרה קצרה]

[ג] קודם הקדושה של נקדישך יכוין האדם לקיים מצוות עשה זו שנצטוונו בפסוק ונקדשתי בתוך בני ישראל דפרשהו בזוהר הקדוש שנתחיבנו לקדש שמו יתברך [ה"ע-דעת המקובלים שזו מצווה מהתורה אבל להלכה היא רק מדרבנן]: [ד] בהגיע שליח ציבור אל נקדישך צריך האדם לחזור ולפסוע שלשה פסיעות לפניו במקום שהיה עומד בהיותו מתפלל בלחש, ויסתום עיניו בכונה גמורה, גם יזהר מאד לכוין גליו בעת הקדושה בסוד ורגליהם רגל שרה, ויאמר עם השליח ציבור מן נקדישך ונעריצך עד סיום כל הקדושה כולה, אמנם שתי תיבות נקדישך ונעריצך יאמר בקול רם והשאר בלחש, ורק פסוקים של קק"ק וכו' וברוך וכו' וימלוך וכו' יאמר בקול רם, ובעינים סגורות, ובדלוג כלפי מעלה כמובא באר"י ז"ל ואף על פי שהרב מ"ח כתב שאין דלוג רק בפסוק קק"ק השל"ה כותב לדג גם בברוך וימלוך וכן נוהגים [ה"ע וכן נוהגים לדלוג גם בברוך וימלוך וכן ה"ע חיים כתב שאל פי הסוד רק בקק"ק]: [ה] כתוב בספר היכלות אמר הקב"ה אין לי הגאה בעולם אלא בשעה שמקדישים אוי בני ואומרים קק"ק ועיניהם נשואות למרום ונשואים עצמם למעלה: וכתוב בחסד לאברהם באומרו קק"ק ידלג שלשה דלוגין למעלה בעינים סגורות ונשואות למעלה, ובאומרו ברוך וכו' כורע וזוקף בשם, ומדלג דלוג א' בעינים נשואות למעלה וכן באומרו ימלוך כורע וזוקף בשם, ומדלג ועומד שם במקומו ברגלים מכוונות ודבוקות עד שאענה אתה האל הקדוש עכ"ל ולא נהגו לכרוע בשם כסברת החסד לאברהם:

[ו] הדלוג הוא שידלג עקביו וגופו כלפי מעלה, ולא ידלג הרבה שיתלוצצו עליו ושלשה דלוגין של קק"ק כל הגבהה בתוספת מעט על חברתה דמעלין בקודש, ואם היחיד שמע קדושה באמצע תפלתו במקום שאינו יכול לענות קדושה, ולא ידלג הדלוגין עם הציבור אפילו בשתיקה, אלא עומד ושותק ומכוין דעתו אל השליח ציבור לשמוע ממנו [ה"ע-שליח ציבור לא יודע לכוון להוציא ידי חובה יכול להמשיך בתפילה]:

[ז] יחיד שהיה מתפלל וכשהגיע למקום קדושה היו הציבור אומרים קדושת ובא לציון או קדושת יוצר אינו רשאי לומר עמהם קדוש וכו', לפי שאין הקדושות שוות, וכן אם מתפלל שחרית ושמע קדושה דמוסף, אינו עונה עמהם כשהגיע למקום קדושה:

[ח] לא יענו קק"ק אלא עד שיגמור שליח ציבור תיבת ואמר, וכן ברוך עד שיאמר תיבת ואומרים, וכן ימלוך עד שיאמר לאמר, הדח"ל כמו אמן חטופה אם יקדימו לענות קודם שיגמור:

[ט] יחיד שהיה מתפלל וכשהגיע למקום קדושה לא שמע נקדישך מן השליח ציבור ורק שמע הציבור עונין קק"ק יענה עמהם עד הסוף:

[י] אם גמר אדם תפלתו קודם שסיים השליח ציבור, לא ישיח ואל ילמד אפילו בדברי תורה בין לחש לחזרה, אלא עומד ושותק וממתין עד שיתחיל השליח ציבור בחזרה, ויכוין דעתו לשמוע החזרה מתחלה ועד סוף, ולא ילמוד בתוך החזרה וכל שכן שלא ישיח [ה"ע-יכול לומר פסוקים ודברי תורה לפני החזרה טוב שיעיין בספר בהרהור הלב ולא יהיה בטל מלימוד תורה לפני שמאריכים בתפילה], וצריך שייעמוד על רגליו עד סוף החזרה ולא ישיב, ורק זקן או חולה וחלוש המוג הרבה דקשה לו אם יעמוד או ישיב [ה"ע- מותר לשבת לאחר הא-ל הקדוש אבל בריחוק ד' אמות מהחזן, וזקן, חולה יכול לשבת תוך ד' אמות והמחמיר לעמוד בחזרה תבוא עליו ברכה], ואם יש יחידים מאריכים בתפלתם אין השליח ציבור מותר עליהם, ודוקא אם מאריכין יותר מדאי, אבל אם אין מאריכין הרבה אלא מתפלל מלה במלה צריך להמתין עליהם ואם נזדמן דאחד שהוא חכם וגדול והאריך, וראה שהשליח ציבור ממתין עליו מותר לעשות ג' פסיעות תכף אחר שיאמר יהיו לרצון הראשון, כדי שהשליח ציבור יתחיל בחזרה, ויסיים אלהי נצור ושאר תחנונים שנוהג בהם קודם אומריו עושה כלום בסוף פסיעותיו:

[יא] כששומע האדם חזרת השם בכל ברכה יאמר ברוך הוא וברוך שמו, ובסוף הברכה יזהר לענות אמן כראוי וכל ברכה שהיא של שבת כונת האמן הוא רוצה לומר אמת, דהיינו אמן דשלשה ברכות ראשונות כונתם אמת, ושאר ברכות של תפלה שיש בהם שבח ושאלה יש באמן ב' כונות הוא רוצה לומר אמת, וגם רוצה לומר כן יהיה לרצון ויש אומרים שגם בשתי ברכות של מן אברהם ומחיה המתים יכוין בשתיים, ורק האל הקדוש הוא רוצה לומר אמת: [יב] לא יענה אמן אחר שהתחיל השליח ציבור את בברכה שניה, אלא יענה תכף בסיום השליח ציבור הברכה ואם השליח ציבור מהיר שתכף בסיום הברכה התחיל בברכה אחרת לא יענה אמן, והעונש על השליח ציבור: [ג] לא יענה אמן חטופה דהיינו קודם שסיים המברך, ולא קטופה כאלו האלף נקודה בשב"א, והוא הדין שלא יאמר אמן בנקוד שור"ק או חול"ם, שאם כן לא תהיה משמעותו האמנה, וגם

לא קטופה דהיינו שמחשו"ר הנו"י שאינו מציאה יפה שתיחה בירו, וכן לא יאמר אמוני כאלו מוסיף יו"ד, ולא יענה אמן יתומה שאינו נודע איתו ברכה מברך, מיהו אם שמע חתימתה והיינו בא"י מן אברהם וכן באינך סגי בהכי לענות אמן, וכל זה הדין באמן יתומה הוא רק בברכה שזה העונה חייב בה שהוא מתפלל עמהם, אבל אם הוא אינו חייב בה דאינו מתפלל עמהם, כיון דשמעו עונים אמן עונה עמהם [ה"ע-ג] אם לא שמע הברכה כלל לא יענה אמן לחוש אוסרים. ברכה שאסור לו לברך לא יענה אמן ולכן לא יענה הנוהג כמנוח על המברך על תפילין של ראש אפילו שהמברך פוסק כהרמ"א וכן על ההלל בראש חודש וכן אשה המברכת על מצוות עשה שהזמן גרמא]

[יד] העונה אמן לא יגביה קולו יותר מן המברך, וצריך לשים דעתו על קול המברך, כדי שיענה בקול מדה כנגד מדה:

[טו] כשיגיע שליח ציבור למודים שוחין הציבור עמו, ולא ישחו יותר מדאי כי אם הכרנת הראש ואם יחיד עומד בתפלה ישתוק וישחה בשתיקה עם הציבור כששוחין בתבית מודים ויקפיד לענות אמן לפני מודים:

[טז] בני אדם שלא היה אצלם מנין שלם והוכרחו לעמוד להתפלל במקום אחר ביחידות, ובעודם מתפללים נוספו עליהם בני אדם שגם הם עמדו להתפלל, וכאשר נגמרו נמצא אצלם מנין שלם כיון שיש מחלוקת אם יכולים לומר חזרה אמרינן סב"ל [ה"ע-ג] יכולים לומר חזרה כדעת מרן הב"י וכן קדיש תתקבל שהרי אפילו יחיד יכול לומר תתקבל, מיהו אף על גב דקדיש תתקבל לא יאמר, עם כל זה יכולין לומר קדיש יהא שלמא אחר המזמורים, וגם קדיש על ישראל וברכו שאומרים אחר פטום הקטורת

סיפור מהזוהר מתורגם על רשב"י ר"א ורבי חייא

רבי חייא הגדול היה הולך לבעלי המשנה ללמוד מהם. הלך לרבי שמעון בן יוחאי, וראה פגוד אחד שהיה מפקיב בבית. תמה רבי חייא. אמר, אשמע דבר מפיו כפאן. שמע שהיה אומר, ברח דודי ודמה לך לצבי או לעפר האילים. כל הפסוקי שפוסקים ישאל [למפנין] מהקדוש ברוך הוא, הוא שואל רבי שמעון, תאנתם של ישראל שיהיה הקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק, אלא בורח כצבי או כעפר האילים. מה הטעם? אמר רבי שמעון, אין תיה בעולם עושה כמו הצבי או כעפר האילים. בזמן שהוא בורח, הולך מעט מעט ומחזיר את ראשו למקום שיצא ממנו, ויעולם הוא תמיד מחזיר את ראשו לאחוריו. כך אמרו ישראל: לא יעולם הוא לא יענה גורמים שפסוקים מפנינו. יהי רצון שתברח כמו הצבי או כמו עפר האילים, שהוא בורח ומחזיר את ראשו למקום שהיית. זהו שכתוב (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם. דבר אחר - הצבי, כשהוא יושן, הוא יושן בעין אחת, והאחרת הוא יגור. כך אמרו ישראל לקדוש-ברוך-הוא, עשה כמו הצבי, שהיה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. שמע רבי חייא אמר, אם עליונים [פוסקים] בחוץ בבית, ואני יושב בחוץ? בכה. שמע רבי שמעון ואמר, ודאי שכניה בחוץ, מי יצא? אמר רבי אלעזר בנו, אם אני אשפרך - [כחול] לא אשפרך, שהרי השכניה מחוץ אלינו. שתפנס השכניה, ותתקף אש שלמה. שמע קול שאומר: עדין לא נקסמו הסומכים, והשערים עדין לא התקנו, ומקטני [ומאהלין] הבשמים של עדן, שפעת הוא. לא יצא רבי אלעזר. ישב רבי חייא, בכה ונאנח. פתח ואמר, סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים. נפתח שער הפגוד, לא נכנס רבי חייא. לקף רבי שמעון את עיניו ואמר, מזה נשמע שעתנה רשות למישהו בחוץ, ואנו בפנים! קם רבי שמעון. הלכה האש ממקומה עד מקום רבי חייא. אמר רבי שמעון, ניצוץ אור הקליטה בחוץ, של המפתח ואנו פאן בפנים! התאצל פיו של רבי חייא. פיון נקינס פנימה, הוריד את עיניו ולא זקף ראשו. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, קום העבר ידך על פיו, שלא יודע בזה, שלא רגיל בו. קם רבי אלעזר והעביר ידו על פיו רבי חייא. פתח פיו רבי חייא ואמר, ראתה עיני מה שלא ראיתי. הודקפתי שלא חשבתי, שטוב למות באש של זהב טוב שדולק.

במקום שזורים שביבי אש לכל עבר, וכל שביב ושיבב עולה לשלש מאות ושבעים מרפבות, וכל מרפבה נפרדת לאלף אלפים ורבווא רבבות, עד שמגיע לעיתים הקימים שיושב על פסא. והכסף מודעץ ממנו למאמין ולמאמין עולמות. עד שמגיע למקום עדיו הצדיקים, עד שנשמע בכל הרקיעים, וכל העליונים והתחתונים, וכלם בזמן אחד, תמהים ואומרים: זהו רבי שמעון בר יוחאי שהיה מרעיש הכל, מי יכול לעמד לפניו. זהו הוא רבי שמעון בר יוחאי שבשעה שפוטח פיו להתחיל לעסק בתורה, מקשיבים לקולו כל הנסאות וכל הרקיעים וכל המרפבות, וכל אותם שמשפחים את רבונם. אין פותחים ואין מסגימים, כלם נמצאים, עד שלא נשמע (שישתמע) בכל הרקיעים שלמעלה ושלמטה פתחו פה. כשפסקים רבי שמעון לעסק בתורה, מי רואה איזה שירים? מי רואה איזה חזון שמשפחים לרבונם? מי רואה את הקולות שהולכים בכל הרקיעים? כלם ראוים בשביל רבי שמעון וכוונתם ומשפחתו לפני רבונם, מעלים ריחות של בשמים של עדן עד עתיק הימים, וכל זה משום רבי שמעון.... ישב רבי שמעון, ורבי אלעזר בנו עומד ומקפד דברים של סודות חכמה, והיו פניו מאירות פשמש. והדברים הם תפארים וטסים בקריע. ישבו יומים ולא אכלו ולא שתו, ולא היו יודעים אם היה יום או לילה. דעו שהיה יומים שלא טעמו דבר. קרא על זה רבי שמעון, ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל וגו'. ומה אם אנו בשעה אחת כך - משה, שהכתוב העיד בו ויהי שם עם ה' ארבעים יום וגו', על אחת כמה וכמה. כשפא רבי חייא לפני רבי וספר לו את המעשה, תמה רבי, ואמר לו רבי שמעון בן גמליאל אביו, בני, רבי שמעון בר יוחאי אריה, ורבי אלעזר בנו אריה, ואין רבי שמעון בשאר אריות, עליו כתוב (וימס א) אריה שאי מי לא יירא וגו'. ומה עולמות שלמעלה מודעצים ממנו - אנו על אחת כמה וכמה. איש שלא נזר תענית לעולמים על מה ששאל ובקש, אלא הוא גוזר והקדוש ברוך הוא מקים, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל, והינו מה ששנינו מה שכתוב (שמואל ב כג) מושל באדם צדיק מושל; ראת אלהים. הקדוש ברוך הוא מושל באדם, ומי מושל בקדוש-ברוך-הוא? צדיק, שהוא גוזר ונזר, והצדיק מבטלה. [זהו שמות פ' שמות טו.]

אמרי חז"ל על הילולא דרשב"י לרבי ישעיה מרגליות] סגולת היום לכל הישועות, אמרי פנחס, רבי פנחס מקאריץ זיע"א, כח הרפואה וההצלה בל"ג בעומר. עטרת ישועה, רבי יהושע מדיזקוב זיע"ע, בל"ג בעומר הזמן להמשיך פרנסה. בל"ג בעומר כשרביעי של פסח ע"י קריעת ים סוף רבי אהרן שמואל מאוסטראה זיע"א [תלמיד המובד ממעורטשטוב ורבי פנחס קהאריץ] ל"ג בעומר גימטריא משה, שהיה רבי שמעון בר יוחאי גלגול משה רבנו. בשם הרב חיים ויטאל ז"ל אשר רבי שמעון בר יוחאי היה גלגול משה רבנו ע"ה ולכן חבר ה' פרקים ספרא דצניעותא כנגד ה' חומשי תורה, והיה מוכרח לברוח מפני גזרת המלך כמב משה רבנו ע"ה שברח מפני פרעה. האר"י ז"ל כתב שלכך נקרא רשב"י בזוהר שבת קודש שהוא גלגול משה רבנו ע"ה שנתן את השבת קודם מתן תורה ייעושי.

שאלה : האם גם במלגה לאברכים קיים הדין של ביומו תתן שכר תשובה : כתב בתשובות והנהגות חלק ג סימן תע, שב"פתי חושן" מביא מהסבא קדישא מהרש"א אלפנדי זצ"ל שאברכים הם כשכיר והמנהל שאחראי עובר בבל תלין, כיון שמשעבד אותם ללמוד מה שקובע ללימוד הכולל, ושלמדו ככולל דוקא, ואפילו באי תשלום שכר בטילה עוברין כמבואר בחזו"א ב"ק (כ"ג ס"ק ח) ע"ש, וכן הסכים התו"ה . דווקא אם המשלם הוא הבעל הבית שבידו לפטר אברכים כרצונו עכ"ל אבל אם הוא רק שליח של המוסדות אינו עובר כמבואר בשו"ע שבתשלום על ידי שליח אין איסור בל תאחר . אם סיכמו ביום מסויים לאחר החודש אינו עובר בל תלין דאורייתא כדמשמע בשו"ע חו"מ ש"מ שלט ש"ע ולדעת תו"ה עובר על כל תלין פעולת שכיר אם לא שילם, ומכל מקום כל רגע שאינו משלם ויש לו והוא תובעו גם לאחר הזמן עובר איסור דרבנן של אל תאמר לרעך לך ושוב ויש לך כמבואר בסימן שלט ס"ח , ראש כולל שרוצה לקיים את המצווה של ביומו תתן שכרו ישלם לפני סיום החודש וכך קיימים המצווה לדברי התו"ה (שם) והביא שם את מנהג החפץ חיים לשלם לעגלון רק בסיום הנסיעה וכתב שם התו"ה שג"ל שזה לא מעיקר הדין אלא כל שמשלם לפני הזמן מקיים המצווה

שבת מקור הברכה והישועות

שבת שמע לבנו ועשה כך בא אריה וטרף את העגל היינו שהראו לו משמים שאין זו ההנהגה הנכונה אם אדם מסלק בשבת קודש את כל דאגותיו כאלו אינם קיימות זוכה לישועות

זכות בספר ובים דרך : ובענינו **ראינו כמה בני אדם שהגיע להם איזה מקרה של צער ביום ערב שבת קודש, ועל ידי שקיבלו את השבת בשמחה ודחו את הצער מעליהם, נהפך להם מיגון לשמחה ויצאו מאפלה לאורה, והוא למען נדע כי הקודש-ברוך-הוא משגיח על כל ברואיו, וכאשר הוא מקבל את השבת בשמחה - כן נעשה לו. (מתוך מדבש, פרק ו' ד"ה עוד)**

זו העצה היא נפלאה מאד שיש להציעה לרבים כדי להיושע מצרותיהם, דהיינו - להסיח את הדעת לגמרי מבעייתם ביום השבת, ולהיות בשמחה ובתורה.

וסיפר שפעם אחת דרש זאת באחד מבתי הכנסיות ברמת גן, ולאחר מכן נגש אלי אחד משומעי השיעור, ואמר שיש לו סיפור שקרה איתו, וכך סיפר: באחד מימי השישי היה לו משפט בקשר לעסק שלו, והשופט קבע לקונסו בסך 115,000 ש"ח, ומכיון שלא היה לו סכום זה, הורה השופט לעקל לו את צוה עסקו שהוערך בסכום זה, ולהותירו ריק לגמרי. החליט יהודי זה להשתמש בסוגלה זו שלא לחשוב על כך ביום השבת, והתאמץ ביום השבת לבלתי עלות צער זה על לבו, והלך לשיעורי תורה, אכל ושתה בשמחה, והצליח להסיח דעתו מכך כל אותו יום השבת. והנה, ביום ראשון הציע לו העו"ד להגיש ערעור ואף שלא היה בזה מן ההיגיון, והנה התקבל הערעור, ונקרא לשבו לבית המשפט, ולאחר דיון נוסף שנתנה משפטו בדרך פלאית - מקנס 115,000 ש"ח ל- 15,000 ש"ח. כלומר, 100,000 ש"ח ירדו לו מהתשלום, ואף הראה לי את תוצאות דיון משפטו ביום ששי שנקבע על סכום 115,000 ש"ח ואת תוצאות דיון משפטו ביום ראשון בסך 15,000 ש"ח בלבד!

שבת מוחלת עונותיו ללא יסורים הגמרא אומרת כל השומר שבת כהלכתו אפילו עבד עבודה זרה כאנוש מחול לו שמעתי ממרן הרב עובדיה שואל הטורי זהב ממה נפשך אם לא עשה תשובה למה שימחלו לו ואם עשה תשובה הרי אין דבר שעומד בפני התשובה ומדוע שלא ימחלו לו

מתרץ הטורי זהב שמדובר שעשה תשובה מכל מקום יש עבירות שלא מספיק תשובה אלא כדי שיכפר לו צריך גם יסורים כגון עבר עברה שחייבים עליה כרת וכדו' ח"ו כדי יתכפר עונו אדם זה אם ישמור שבת כהלכתו יתכפרו לו עונותיו גם ללא יסורים

זכות השבת מעשה ביהודי צורף זהב הגר בתימן שכל דבר היה אומר זכות השבת היה לו שכן גוי שהתעצבן שאומר היהודי על כל דבר זכות השבת אמר הגוי אני "אלממ אותי" בא ליהודי הצורף ואמר לו יש לי טבעת יהלום יקרה אני רוצה שתתן אותה אמר לו היהודי בשמחה שם את הטבעת במגרה בלילה בה הגוי ערבי פרץ את החנות שהיתה סמוכה אליו לקח את הטבעת וזרק אותה לים למחרת בא הגוי שואלו איפה הטבעת בדק הצורף במגירה ראה שנעלמה אמר בזכות השבת הטבעת תתוקן ביום ראשון הגוי הזהיר אותו שלא יחטל בו ביום ראשון הגוי הגיע ואכן הטבעת נמצאה שאל אותו הגוי כיצד מצאתה את הטבעת אמר לו היהודי בזכות השבת הבת שלי קנתה דג לשבת פתחנו את הדג ובפנים היתה הטבעת אמר הגוי אני רואה שזכות השבת היא אמת ולאוקים עושה לכם ניסים אני רוצה להתגייר!

שבת מרפא מחלות היה ילד שהיה לו מום בלב הלכו לכל הרופאים אמרו אין מה לעשות הלכו לחפץ חיים אמר להם תקבלו עליהם לטגור את החנות לפני חצות היום של שבת וכל צרכי שבת יהיו מוכנים כבר מחצות היום ואזי בנכס כפי שאנו אומרים בפיוט ליה דודי "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה ששבת היא מקור הברכה קבלו עליהם להתנהג כך והנה שבו לרופא אמר להם אני לא מאמין החור נסתם הילד בריא לחלוטין זהו נס גמור לכן נדע לכבד את השבת כיון ששבת היא מקור הברכה והיא נותנת את הברכה.

לפני שחברת אל-על הפסיקה לעבוד בשבת הייתה כל הזמן בהפסדים מאז ששמרה על השבת בגלל שבכנסת חוקקו חוק שאסור לה לטוס בשבת פתאום התחילה להרוויח חברת העופות ישראירי החודש פורסם שבועלים שקנו את החברה השבייתו אותה בשבת ומאז הרווחים עלו 10% מי שאינו שומר שבת זהו כמו להניח תפוח רקוב עם תפוחים אחרים

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון כתוב: "תעשה מלאכה" משמע שאדם מלאכתו תעשה מאליה ולא "תעשה מלאכה". משמע שאדם יעשה את המלאכה וכן כתוב "שבת שבתון" מדוע הכפילות נראה להסביר על פי הגמרא במסכת שבת דף ק"ט: הגמרא מספרת שאל רבי את רבי ישמעאל רבי יוסי עשירים שבא"י בזכות מה הן זוכין לעושר גדול א"ל בשביל שמשערין שנאמר **[דברים יד-כב]** "עשר תעשר עשר בשביל שתתעשר" עשירים עשבים בזכות מה זוכין לעושר א"ל בשביל שמכבדין את התורה ועשירים שבשאר ארצות בזכות מה הן זוכין לעושר א"ל בשביל שמכבדין את השבת שאמר רבי חייא בר אבא פעם אחת נתארחתי אצל בעל הבית בלודקיא והביאו לפניו שלחן שכולו זהב וכדי להרימו צריך ששה עשר בני אדם ושש עשרה אמרתי לו **בני במה זכית לעושר מופלג זה** אמר לי קצב הייתי ומכל בהמה שהייתה נאה אמרתי זו תהא לשבת אמרתי לו [אשריך שזכית] וברוך המקום שזיכה אותך לכך.

הגמרא שם מספרת על יוסף מוקיר שבת היינו שכל כך כיבד את השבת עד שזה היה כינויו. היה נכרי שהיה שכן של יוסף מוקיר שבת והיה לו המון נכסים וממון אמרו לו החוזים בכוכבים את כל נכסיד אנו רואים לפי הילוך הכוכבים יוסף מוקיר שבת ייקח ניסה הגוי לברוח מגזירה זו [ודווקא הבריחה מגזירה זו גרמה לו שיבוא הנכסים ליוסף מוקיר שבת] החליט הגוי למכור את כל נכסיו ולקנות אבן יקרה אחת בשווי כל נכסיו עשה לו קובע של לבד ושצצו במשבצות של זהב וקבע בו מרגליות וקבע את מרגלית יקרה זו עימם פעם עבר בגשר מתחת לנהר באה רוח חזקה והעיפה לו את הכובע לנהר בלע דג את הכובע דגו הדייגים דג זה כמה שעות לפת כניסת השבת שאלו הדייגים מי יקנה בשעה כזאת מאיתנו דג זה אמרו להם לכו ליוסף מוקיר שבת שרגיל לקנות הביאו את הדג לפניו, ניקה וקרע את בטן הדג ומצא את המרגלית ומכר אותה בשלוש עשרה חדרים המלאים דינרי זהב [אנה רואים שגם כדי לזכות לעושר מופלג זה הוא זכה רק בזכות הנהגתו לכבד את השבת שהיא אמרו לדייגים שרק אדם כיוסף מוקיר שבת יקנה בשעה כזו ואם לא היה מכבד את השבת וקונה בשעה כזו לא היה זוכה במרגלית]

מכל דברי הגמרא אלו אנו רואים שהמכבד את השבת זוכה לעושר מופלג וכיון שהוא עשיר אין הוא צריך לעשות את מלאכתו אלא הוא ממנה אנשים והם עושים לו את כל עבודתו ולכן כתוב "עשה מלאכה בסגול תחת היד היינו על ידי אחרים ולא תעשה מלאכה שמשמע שהוא עושה את המלאכה לומר שאם אדם מקיים ביום השביעי תשבות כראוי ומכבדו ומענגו כראוי זוכה לעושר מופלג וממלא אין הוא צריך לעשות מלאכתו אלא יש לו שמישים ועוזרים שעושים לו את מלאכתו וכל זה בתנאי שהוא שומר שבת כהלכתו ולכן התורה כופלת "ישבת שבתון" לומר שיקפיד מאד על שמירת שבת ואיסורה ויכבדה ואז יזכה ליעשה מלאכה [לכן חובה ללמוד הלכות שבת כדי לדעת להזהר באיסורי שבת כמבואר במשנה ברורה שאי אפשר לשמור שבת אם אינו יודע הלכות שבת]

ואין אדם צריך לחשוש להוצאות שבת כמבואר במסכת ביצה דף טז כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים חוץ מהוצאת שבתות והוצאת י"ט והוצאת בניו לתלמוד תורה שאם הפחית מפחיתים לו מכספו ואם הוסיף מוסיפין לונהרטיב"א שם כותב לאו דווקא אלו אלא הוא הדין כל צורכי מצווה לא נכללו במה שנגזר עליו בראש השנה אלא מקבל תוספת לפי מה שהוציא [ואפילו סודות מלווה מלכה אסור לחסוך שגם היא דינה כשבת כפי שמשופר בגמרא שבת ק"ט. ר' אבהו היו עושים לו ביציאת שבת עגל משולש היינו עגל משובח והיה אוכל ממנו רק את הכליה כשבנו אבימי גדל אמר לו אבא למה להפסיד כל הרבה כסף לשחוט עגל לשחוט עגל שלם בשביל הכליות הרי הנך שוחט עוד עגל בערב שבת את הכליה של העגל ששחטת בערב שבת ששומר למוצאי

מילי דבדחיותא : שני ערבים קנו חמור ביום הראשון עבד ושכחו לתת לו לאכול בלילה וזכרו ושמוחו, על החמור המיוחד שאינו צריך אכילה ושתיה ביום השני נתנו לו לסחוב משאות אבל לאכול ולשתות אמרו שהוא לא צריך עובדה שאתמול עבד מצויין הם שמחו על המציאה זכינו בחמור ממש פליאה ביום השלישי ראו אותו מת אמרו כמה חבל עד שהרגלנו אותו לעבוד בלי לאכול רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדחיותא ודח'י רבנן לומר ישב באימה ופתח בסיגויא [שבת ל:]